

MAATSCHAPPELIJK

Fitte vijftiger **Ab Hoogland** vertelt zijn eigenzinnige, indringende verhaal over zijn herstel van een herseninfarct.

Aan de dood ontsnapt

In voorbereiding op de jaarlijkse Noordwijkse MTB Beachrace in het pre-coronatijdperk was ik regelmatig te vinden op het strand tussen Katwijk en Scheveningen. Ik heb na mijn herseninfarct wel een jasje uitgedaan maar fietsen is de enige sport die ik nog redelijk pijnloos kan beoefenen. Het was koud en grijs die bewuste vrijdagmiddag. Ik was vriendelijk doch dringend het huis uitgegooid door mijn dochter Juul, die wat me-time nodig had. Ik ben de beroerdste niet dus ik stapte – gesoigneerd als altijd – op mijn MTB. Echter vlak na Wassenaar was er ondanks mijn hoge wattages – tegen de 450 – geen doorkomen aan op het mulle strand. Timing was ook niet perfect, het is immers niet de hele dag eb. Ik zocht tevergeefs naar een pad om op het asfalt verder te gaan. Ik besloot dwars door de duinen op zoek te gaan naar een pad. Dat heb ik geweten. Ik gooide mijn ATB over het hek en zette, door zelf over het prikkeldraad te klimmen, voet op verboden terrein. Ik beklom met nog veel enthousiasme de eerste duin. Het panorama was mooi maar nog geen zicht op een voetpad, laat staan een fietspad. In de verte zag ik hertjes verschrikt wegspringen. Ik volgde hun spoor door de duinen, op zoek naar de exit. De vele stekelstruiken maakten het er niet gemakkelijker op. De duinpannen volgden elkaar in hoog tempo op, er kwam geen einde aan. Voor mijn gevoel liep ik wel goed – naar het oosten – maar nog altijd geen zicht op het fietspad wat ik zo goed kende. Plotseling hoorde ik geweer-

schoten. WTF. Ook dat nog. Het geluid kwam dichterbij. In de verte zag ik dat twee hertjes van veraf werden doodgeschoten. Jezus. Ik verhoogde mijn tempo met de fiets aan mijn hand. Ik had dorst gekregen van het vele lopen. Ik nam haastig wat slokken water uit mijn bidon. Twee konijntjes sprongen voor mijn voeten uit de bosjes. Ik schrok me dood. Mijn adem stakte in mijn keel. Het duingebied Meijndel, dat dient als buffer voor de stijgende zeespiegel, was veel groter dan ik had verwacht. Voor mijn gevoel was ik al uren aan het dwalen. Het geluid van de geweren van de jagers was gelukkig verstomd. Toen ik de uitputting nabij was – van mijn mindere belastbaarheid had ik tot dan toe weinig last gehad – zag ik plotseling iets roods achter een duin flitsen. Een fietser? Ik slaakte een zucht van verlichting toen ik meerdere fietsers zag. Even had ik getwijfeld aan mijn looprichting, maar mijn richtingsgevoel had mij niet in de steek gelaten. De achterband van mijn MTB had de duinexpeditie niet overleefd. Moe maar opgelucht zocht ik in Wassenaar naar de dichtstbijzijnde bushalte. Bij Paviljoen de Klip – twee hertenkoppen aan de wand – kwam ik weer op adem met een kop warme chocolademelk. Na een uur stapte ik met mijn MTB op de bus naar Leiden. Ik appte mijn vader dat ik niet zou komen die middag en dat hij zondag a.s. kon komen eten. Hij was blij dat ik aan een zekere dood ontsnapt was.

Ab+

COLUMN

Hans Böhm

Freelance publicist

Vadertje Tijd en Vreemde kostgangers

Het is Moeder Natuur en Moeder Aarde maar Vadertje Tijd. Waarom dat verkleinwoord is mij niet duidelijk, we hebben het toch ook niet over Magere Heintje? De tijd heelt weliswaar alle wonden maar kan ook ongenadig zijn en onherroepelijk. Vlak voor corona begon in te grijpen in ons leven hadden we twee begrafenissen, van een oom en een tante. Mooie herdenkingen met meer dan 250 bezoekers. Zij hadden beiden een rijk leven gehad en de vele vrienden en bekenden kwamen uit diverse maatschappelijke hoeken: zinvolle afsluitingen en belangrijk om het verlies een plaats te geven. Maar niet lang daarna overleden Alexander Münninghoff, een schaakvriend, en Aad van den Heuvel, een televisievriend. Ook rijke levens maar hun afscheid moest helaas in kleine kring plaatsvinden. Je hebt het tijdperk vóór corona, corona en hopelijk komt ná corona er snel aan. Ik betrap mezelf erop bij het kijken naar intieme groepen mensen op filmbeelden, dat ik dan denk 'dat was vóór'. Geïnspireerd door het februari-nummer 50VitaalPlus gingen we naar de laatste tournee van Vreemde Kostgangers, een illustre driemanschap: Boudewijn de Groot, Henny Vrienten en George Kooymans. We zijn allemaal tijdgenoten en dus ben ik met hun muziek meegegroeid. De tekst kent iedereen in flarden en we zingen de refreinen uit volle borst mee. Hun afscheidstournee was verspreid over 38 theaters in Nederland en België. Het trio is nog steeds populair, bijna alles uitverkocht. We konden nog net terecht in Haarlem. Het werd een mooie avond, goed geluid, veranderende lichteffecten die gevoelsmatig aansloten bij de nummers en af en toe een korte inleiding van Vrienten. "Bo heeft wel eens gezegd dat je alleen moet zingen over dingen waar je verstand van hebt. Daarom zingt hij nu het nummer Scheiding". Ze namen afwisselend de lead en dan zongen de andere twee als achtergrondkoortje mee. Ze hadden daar plezier in, drie oude vrienden die samen musiceren. En de zaal viel in bij de topnummers Is dit alles? en Weekend love en natuurlijk Avond. Wat is dat toch een poëtisch wereldnummer. Dit is hun laatste tournee omdat Boudewijn niet meer wil. Hij heeft het zelf al hier en daar verteld, De Groot gaat stoppen met optredens omdat hij te veel last heeft van onzekerheden naarmate hij ouder wordt. Tot slapeloze nachten aan toe. Wat zijn dat toch opmerkelijke fenomenen: angsten en vrezes, met het gezonde verstand niet verklaarbaar maar het sluipt tussen je oren. Ze kunnen bij embryo's al sluimerende ziektes wegnippen in het DNA dus binnen afzienbare tijd moet er ook een oplossing komen voor die onverklaarbare angsten voor iets wat je je leven lang gedaan hebt en waar je grootmeester in bent. Maar nu nog niet. Het definitieve einde van de tournee kwam eerder dan gepland. Een week later gingen alle theaters dicht vanwege corona. Gelukkig kan er nog muziek worden gemaakt in studio's en kunnen er nog mooie teksten worden geschreven.

